

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. A. M.,** zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,** se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2016, č. j. KRPB-152085-17/ČJ-2016-060023-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2016, č. j. 41 A 50/2016 - 47,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2016, č. j. 41 A 50/2016 – 47, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 24. 6. 2016, č. j. KRPB-152085-17/ČJ-2016-060023-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem 16 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2016, č. j. KRPB-152085-17/ČJ-2016-060023-50A. Žalovaná tímto rozhodnutím rozhodla o zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“) na dobu 32 dní od 23. 6. 2016 do 24. 7. 2016, a to za účelem předání do příslušného členského státu Evropské unie podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „dublinské nařízení“).

K námitce nezákonnosti doby zajištění cizince krajský soud uvedl, že žalovaná vycházela ze lhůt obsažených v čl. 28 nařízení Dublin III. Tato doba je plně v souladu s nařízením i s kvalifikovaným odhadem podloženým dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech, z nichž lze doložit, že k přemístění cizinců během posledních šesti měsíců došlo ve všech případech v době překračující lhůtu stanovenou výrokem napadeného rozhodnutí. Žalovaná nepřekročila meze správního uvážení. Stanovená lhůta je v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů.

Stěžovatel v žalobě také namítal, že byl zajištěn za nepřípustným účelem, tedy předáním do Maďarska, které není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení (v maďarském azylovém řízení jsou systémové nedostatky). Krajský soud argumentaci stěžovatele o systémových nedostatcích maďarského azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nepřisvědčil (český překlad citovaného nařízení formulačně nepřesně pracuje s termínem „*systematické nedostatky*“ – pozn. NSS). Poukázal na to, že ve stadiu zajištění cizince není nutné vyžadovat tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Dal za pravdu žalované, že Maďarsko je na poli mezinárodního práva zavázáno k dodržování náležitých lidsko-právních standardů. Ze strany EU nebylo indikováno, že by Maďarsko své povinnosti porušovalo a že by bylo předávání žadatelů do této země vyloučeno.

V otázce reálné hrozby deportace z Maďarska do Srbska soud odkázal na závěry zmíněné v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15. Zdůraznil, že SDEU nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu do jiného státu, který považuje za bezpečnou třetí zemi (v tomto případě Srbsko), Nepřisvědčil tak námitce stěžovatele, že by mu v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozil natolik excesivní zásah do základních lidských práv, které by bylo možné zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Proti rozhodnutí krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Stěžovatel předně poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť v žalobě namítal, že žalovaná nijak nevysvětlila, od jakého data počítá měsíční dobu zajištění stanovenou v čl. 28 odst. 3 prvním pododstavci dublinského nařízení. Tato skutečnost je o to křiklavější, že samotná doba zajištění tuto lhůtu překračuje. Krajský soud se s touto námitkou nevypořádal.

Pokud by Nejvyšší správní soud považoval způsob, jak se krajský soud s předmětnou námitkou vypořádal, za přezkoumatelný, namítá stěžovatel nesprávné vyhodnocení této námitky, tedy samotnou nepřezkoumatelnost stanovení počátku maximálně měsíční lhůty k zajištění cizince podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení. Rozhodnutí žalované neposkytuje možnost přezkoumat to, zda žalovaná neporušila zmíněný článek a zda primární doba zajištění nepřekračuje dobu jednoho měsíce od podání žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně od zjištění shody otisků prstů stěžovatele s otisky zanesenými v databázi EURODAC. Tuto vadu se žalovaná pokusila napravit až v průběhu řízení před krajským soudem a ve svém vyjádření uvedla, že tímto okamžikem bylo zjištění výsledku manuální prověrky databáze EURODAC. Žalovaná však nemůže zhojit nepřezkoumatelnost rozhodnutí až v řízení před soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 1 As 16/2009 - 115).

Předmětnou otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o zajištění cizince pro neuvedení okamžiku počátku měsíční lhůty podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení v případě, že se tento okamžik neshoduje se dnem, kdy začalo zajištění, se ostatně již zabýval i Krajský soud v Brně v rozhodnutí č. j. 33 A 66/2016 – 37 a dospěl k závěru, že je třeba jednoznačně a srozumitelně uvést, od jakého okamžiku bylo zajištění právně realizováno a z jakého důvodu. Pokud tedy byla žalovaná názoru, že doba zajištění omezená dublinským nařízením na jeden měsíc počala běžet od jiného dne než 23. 6. 2016, kdy byl stěžovatel omezen na osobní svobodě, jakékoli vymezení počátku takové doby v rozhodnutí absentuje, a činí jej tak nepřezkoumatelným.

Je zjevné, že již 23. 6. 2016 žalovaná získala zásadní informace, z nichž bylo možné usuzovat na aplikovatelnost nařízení Dublin III a to lustrací otisků prstů stěžovatele v databázi EURODAC. Napadené rozhodnutí ovšem zákonnou mez zajištění překročilo. Krajský soud však dobu zajištění v délce 32 dnů považoval za zákonnou. Vycházel z názoru žalované, že za právně významnou událost určující počátek běhu lhůty je možné považovat pouze a jenom výsledek manuální prověrky v systému EURODAC a patrně za takovou považovat nelze jiné skutečnosti, přinejmenším pak nikoliv předběžnou informaci o možné shodě daktyloskopických otisků prstů s otisky vloženými v systému EURODAC. Tento závěr považuje stěžovatel za nesprávný. V případě stěžovatele tedy neexistuje důvod, proč by bylo nezbytné odvozovat počátek měsíční doby zajištění až od výsledku manuální prověrky daktyloskopického záznamu stěžovatele, jelikož ani toto zjištění samo o sobě nemůže být nezlomným důkazem o aplikovatelnosti nařízení Dublin III (např. v případě, že se žadatel zdržoval mimo území Evropské unie déle než tři měsíce).

Stěžovatel upozorňuje na to, že nalezení shody v systému EURODAC nelze v žádném případě považovat za nutnou podmínku nabytí přesvědčení o potřebě zajištění žadatele o azyl podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu připomíná např. znění čl. 21 bodu 1 nařízení Dublin III, podle nějž *„Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal. Bez ohledu na první pododstavec v případě nalezení shody v rámci systému Eurodac s údaji zaznamenanými podle článku 14 nařízení (EU) č. 603/2013 se žádost zašle do dvou měsíců od nalezení dané shody podle čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení.“* Je tedy zřejmé, že kritérium existence

záznamu v databázi EURODAC je kritériem kvalifikovaným, na druhou stranu však ani není podmínkou, bez níž by nebylo možné dospět k podloženému předpokladu o příslušnosti jiného státu, tudíž i o možnosti zajištění takového žadatele.

Stěžovatel dále namítá nepřípustnost zajištění za účelem předání do Maďarska. Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systémové nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřípustným. Z tohoto důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska. Namítá, že žalovaná se s všeobecně známou informací o nepřípustném zrychlení a formalizaci azylového řízení vypořádala pouze v obecné rovině tak, že „*každá země společenství se zavázala sdílet hodnoty uznávané EU a současně je vázáná komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Proto správní orgán nepředpokládá, že by mu návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení, nebo jiné formy nelidského zacházení.*“ Takové odůvodnění rozhodnutí o zajištění je nepřípustně strohé a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je proto rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27).

Krajský soud nesprávně vyhodnotil právní otázku přípustnosti předání do Maďarska, přitom poukázal mj. jiné na rozsudek SDEU ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15. Z něho podle názoru stěžovatele nesprávně vyvodil, že možnost vracení žadatelů o azyl do Srbska není překážkou vracení žadatelů o azyl do Maďarska. Ve skutečnosti ovšem v předmětném rozsudku SDEU řešil pouze úzce vymezené otázky týkající se především informovanosti navracejícího státu, nikoliv snad slučitelnosti maďarské právní úpravy s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tím méně pak Srbska jako bezpečné země. Ačkoliv z citovaného rozsudku plyne, že přijímací stát nemusí informovat předávající stát o svém azylovém řízení a příslušné právní úpravě, jistě z něj neplyne, že taková právní úprava může být libovolná a že lze snad plně spoléhat na nápravu, která by měla tkvět v eurokonformním výkladu příslušných evropských předpisů. Na rozdíl od krajského soudu se žalobce rovněž nedomnívá, by snad SDEU kladl nižší nároky na institut bezpečné třetí země, který musí Maďarsko stejně jako další přijímací země zachovat.

Taktéž neobstojí stěžejní argument soudu, že není namístě předmětnou problematiku přípustnosti předání do Maďarska vyčerpávajícím způsobem řešit právě v řízení o zajištění cizince. Ačkoli stěžovatel uznává, že pro žalovanou představuje posouzení problematiky přípustnosti předání žalobce do Maďarska nesnadný úkon, který je navíc nucena činit v krátkých lhůtách v řádu hodin či maximálně dní, a primárním místem k posouzení přijatelnosti takového předání by mělo být dublinské řízení, odkázal v této věci na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, který podle názoru stěžovatele argumentaci krajského soudu odporuje a podle kterého je možné stěžovatele omezit na osobní svobodě pouze z omezených důvodů, které v daném případě naplněny nebyly. Žalovaná již byla s argumentem nepřijatelnosti zajištění za účelem předání do Maďarska konfrontována mnohokrát a vícekrát byla rovněž seznámena s materiály, kterými stěžovatel svoji argumentaci dokládal. Nejednalo se tedy o informace zcela nové a takového charakteru,

že by jejich přezkum a zhodnocení znemožnilo efektivní rozhodnutí o zákonnosti zajištění stěžovatele.

Stěžovatel v řízení před krajským soudem předložil celou řadu důkazních materiálů poskytujících zásadní informace o nepřijatelné podstatě maďarského azylového řízení, přičemž se jedná o materiály, které si v průběhu posledních měsíců jistě mohla přinejmenším prostřednictvím Ministerstva vnitra opatřit i žalovaná. Nelze proto hovořit o tom, že by nebylo možné dospět k závěru o nepřijatelnosti předání stěžovatele do Maďarska i v okamžiku rozhodování o jeho zajištění, jak tvrdí krajský soud. Soud se s námitkou systémových nedostatků maďarského azylového řízení vypořádal nedostatečně, nevypořádal se s navrženými důkazy, jimiž stěžovatel hodlal osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a nesprávně vyhodnotil maďarskou právní úpravu jakožto přijatelnou za účelem vrácení stěžovatele do Maďarska.

Závěrem stěžovatel poukázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci předání do Maďarska a zajištění za účelem tohoto předání (rozsudek ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 - 35, a rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22).

Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Předně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez stěžovatelovy námitky. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

Namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho druhou námitkou, tudíž že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla, od jakého okamžiku počítala počátek měsíční doby zajištění, dále že krajský soud vypořádal jeho žalobní námitky co do systémových nedostatků maďarské azylové právní úpravy jen velmi zběžně a nikoliv úplně. Namítá, že se soud s žalobním bodem systémových nedostatků maďarského azylového řízení vypořádal nedostatečně, nevypořádal se s navrženými důkazy, jimiž stěžovatel hodlal osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a nesprávně vyhodnotil maďarskou právní úpravu jakožto přijatelnou za účelem vrácení stěžovatele do Maďarska.

Napadené rozhodnutí žalované i rozsudek krajského soudu jsou nepřezkoumatelné, a to z následujících důvodů.

V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nezbytné, aby se žalovaná při rozhodování o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III vždy zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, který stanoví: „*Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“

V tehdy projednávaném případě soud uzavřel, že je-li touto zemí Maďarsko, je nepřípustné, aby se k této otázce žalovaná vyjadřovala pouze povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi. O situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku totiž panují, byť v obecné rovině, značné pochybnosti a nevládní organizace a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na konkrétní skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro existenci systémových nedostatků maďarské azylové praxe.

Žalovaná v nyní posuzované věci ve svém rozhodnutí o prodloužení zajištění k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III uvedla, že: „*[každá země společenství se zavázala sdílet hodnoty uznávané EU a současně je vázáná komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Proto správní orgán nepředpokládá, že by mu návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení, nebo jiné formy nelidského zacházení.*““. Je tedy zřejmé, že její odůvodnění bylo zcela obecné, a to přesto, že si jako kompetentní správní orgán musela být vědoma skutečností, které realizovatelnost předání do Maďarska relevantně zpochybňují. Požadavku, aby se dostatečně zabývala tamní současnou situací, proto nedostála, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Již z výše uvedených důvodů měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit, a to pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu soud přihlíží z úřední povinnosti, pokud tato

nepřezkoumatelnost brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Krajský soud pochybil, pokud za této situace rozhodnutí žalované nezrušil a místo toho je věcně přezkoumal. Z tohoto důvodu je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Kasační soud dodává, že ve věci systémových nedostatků maďarského azylového řízení, které jsou relevantní z hlediska případného převzetí řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, krajský soud nevhodně odkázal na rozsudek SDEU ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15, o předběžné otázce, „*zda má být čl. 3 odst. 3 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že členský stát může rovněž využít práva na vrácení žadatele o mezinárodní ochranu do bezpečné třetí země poté, co uvedený členský stát na základě uplatnění uvedeného nařízení a v rámci postupu přijetí zpět rozhodl o tom, že je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla předložena žadatelem, který tento členský stát opustil před tím, než bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu*“. K této otázce SDEU pouze v obecné rovině uvedl, že samotná skutečnost, že členský stát (původně dožádaný stát) připustil vlastní příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu na základě uplatnění nařízení Dublin III bez informování dožadujícího státu o tomto budoucím kroku, sama o sobě nebrání tomu, aby tento členský stát následně vrátil žadatele do bezpečné třetí země. Jelikož se SDEU v daném případě nijak nezabýval skutkovými okolnostmi případu, je zjevné, že z daného rozsudku nelze dovozovat neexistenci systémových nedostatků maďarského azylového systému. Z pouhé skutečnosti, že do odůvodnění rozsudku SDEU nepřevzal argumentaci generální advokátky vztahující se ke skutkové otázce nedostatků maďarského azylového řízení, nelze učinit závěr o nesouhlasu s jejím stanoviskem, neboť se SDEU věcným posouzením skutkové otázky – existence systémových nedostatků maďarského azylového řízení – vůbec nezabýval.

Krajský soud dále nesprávně interpretoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), podle kterého „[s]*právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.*“ V souladu s citovaným rozhodnutím tedy o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, tehdy je naopak povinen cizince neprodleně propustit na svobodu.

Rozhodnutí žalované je navíc nepřezkoumatelné také proto, že z něj nelze seznat okamžik rozhodný pro počátek doby zajištění podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení. Ačkoli žalovaná tento okamžik upřesnila ve svém vyjádření k žalobě, z nějž pak vyšel krajský soud, je takovéto upřesnění nerozhodné pro určení, že je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Správní orgán je totiž povinen uvést všechny rozhodné skutečnosti již

ve svém rozhodnutí a není oprávněn svá pochybení napravovat v řízení před správními soudy (srov. např. rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).

Vzhledem k výše uvedeným závěrům o nezákonnosti rozhodnutí žalované spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími námitkami týkajícími meritorního posouzení nezákonnosti doby zajištění. Nicméně lze uvést, že s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o zajištění bylo nezákonné jako celek, je z tohoto důvodu nezákonná i stanovená doba zajištění, a to bez ohledu na její délku.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalované, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady uvedeného rozhodnutí nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozsudku krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.

V případě, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z úspěchu ve věci. Ten přísluší stěžovateli, neboť napadené rozhodnutí žalované bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení ji proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny hotovými výdaji a odměnou za zastupování zástupce stěžovatele, Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

Zástupce stěžovatele před krajským soudem v řízení o žalobě učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen „advokátní tarif“)], a dvě písemná podání ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření žalované) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti). Celkově tedy zástupce stěžovatele učinil čtyři úkony právní služby. Za každý z nich mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o částku 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3

advokátního tarifu. Částka za jeden úkon právní služby tak činí 3400 Kč, za čtyři úkony náleží zástupci stěžovatele náhrada ve výši 13 600 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, celková částka náhrady se proto zvyšuje o 21 % sazby daně z přidané hodnoty, odpovídající částce 2856 Kč, na částku 16 456 Kč.

Procesně neúspěšné žalované tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu